

Ἄνδρέας Κάλβος

ᾠδὴ Τετάρτη. Εἰς τὸν Ἱερὸν Λόχον

στροφὴ α΄.

Ἄς μὴ βρέξῃ ποτὲ
τὸ σύννεφον, καὶ ὁ ἄνεμος
σκληρὸς ἄς μὴ σκορπίσῃ
τὸ χῶμα τὸ μακάριον
ἵππὸν σᾶς σκεπάζει.

β΄.

Ἄς τὸ δροσίση πάντοτε
μέτ' τ' ἀργυρά της δάκρυα
ἢ ροδόπεπλος κόρη·
καὶ αὐτοῦ ἄς ξεφυτρώνουν
αἰώνια τ' ἄνθη.

γ΄.

ᾠ γνήσια τῆς Ἑλλάδος
τέκνα· ψυχὰι ἵππὸν ἐπέσατε
εἰς τὸν ἀγῶνα ἀνδρείως,
τάγμα ἐκλεκτῶν Ἡρώων,
καύχημα νέον·

δ΄.

Σᾶς ἄρπαξεν ἡ τύχη
τὴν νικητήριον δάφνην,
καὶ ἀπὸ μυρτιάν σας ἔπλεξε
καὶ πένθιμον κυπάρισσον
στέφανον ἄλλον.

ε΄.

Ἄλλ' ἄν τις ἀπεθάνῃ
διὰ τὴν πατρίδα, ἢ μύρτος
εἶναι φύλλον ἀτίμητον,
καὶ καλὰ τὰ κλαδιὰ
τῆς κυπαρίσσου.

ς'.

Ἄφ' οὗ εἰς τοῦ πρώτου ἀνθρώπου
τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ πρόνοος
φύσις τὸν φόβον ἔχυσε,
καὶ τὰς χρυσᾶς ἐλπίδας,
καὶ τὴν ἡμέραν·

ζ'.

Ἐπὶ τὸ μέγα πρόσωπον
τῆς γῆς πολυβοτάνου,
εὐθύς τὸ οὐράνιον βλέμμα
βαθυσκαφῆ ἐφανέρωσε
μνήματα μύρια.

η'.

Πολλὰ μὲν σκοτεινά·
φέγγει ἐπ' ὀλίγα τ' ἄστρον
τὸ τῆς ἀθανασίας·
τὴν ἐκλογὴν ἐλεύθερον
δίδει τὸ θεῖον.

θ'.

Ἕλληνες, τῆς πατρίδος
καὶ τῶν προγόνων ἄξιοι·
Ἕλληνες σεῖς, πῶς ἤθελεν
ἀπὸ σᾶς προκριθεῖν
ἄδοξος τάφος;

ι'.

Ὁ Γέρον φθονερός,
καὶ τῶν ἔργων ἐχθρός,
καὶ πάσης μνήμης, ἔρχεται·
περιτρέχει τὴν θάλασσαν
καὶ τὴν γῆν ὅλην·

ια΄.

Ἀπὸ τὴν στάμναν χύνει
τὰ ρεύματα τῆς λήθης,
καὶ τὰ πάντα ἀφανίζει.
Χάνονται ἢ πόλεις, χάνονται
βασίλεια, κ' ἔθνη·

ιβ΄.

Ἄλλ' ὅτε πλησιάσει
τὴν γῆν ὅπου σᾶς ἔχει,
θέλει ἀλλάξειν τὸν δρόμον του
ὁ Χρόνος, τὸ θαυμάσιον
χῶμα σεβάζων.

ιγ΄.

Αὐτοῦ ἀφ' οὗ τὴν ἀρχαίαν
πορφυρίδα, καὶ σκῆπτρον,
δώσωμεν τῆς Ἑλλάδος,
θέλει φέρειν τὰ τέκνα της
πᾶσα μητέρα.

ιδ΄.

Καὶ δακρυχέουσα θέλει
τὴν ἱερὰν φιλήσειν
κόνιν, καὶ εἰπεῖν· Τὸν ἔνδοξον
λόχον, τέκνα, μιμήσατε,
λόχον Ἡρώων.